

Формування міжкультурної комунікативної компетентності студентів-філологів

Анжеліка Солодка

Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, Миколаїв, Україна

ORCID: 0000-0003-1703-7996

Анотація: У статті розглянуто проблеми формування міжкультурної комунікативної компетентності студентів-філологів у сучасних закладах вищої освіти України. Проаналізовано сутність міжкультурної комунікації, виділено головні ознаки та особливості формування міжкультурної комунікативної компетентності в сучасних умовах інтернаціоналізації освіти: відкритість до пізнання чужої культури і сприйняття психологічних, соціальних та інших міжкультурних відмінностей; психологічна спрямованість на кооперацію з представниками іншої культури; вміння розмежовувати колективне та індивідуальне в комунікативній поведінці представників інших культур; здатність долати соціальні, етнічні та культурні стереотипи; володіння набором комунікативних засобів та правильний їх вибір залежно від ситуації спілкування; дотримання етикетних норм у процесі комунікації. Акцентується увага на ролі іноземних мов у формуванні міжкультурної комунікативної компетентності. Окрему увагу приділено теоретичним аспектам формування міжкультурної компетентності. Розглядаються специфічні підходи до формування лінвокультурологічної, соціолінгвістичної компетенцій як субкомпетенцій міжкультурної компетентності, що включає вивчення мов, традицій та культур, інтерактивні методи навчання, а також роль мови у міжкультурному спілкуванні. Визначено основні перспективи формування міжкультурної компетентності у закладах вищої освіти України. В умовах компетентнісного підходу міжкультурна компетентність майбутніх вчителів іноземної мови забезпечує здатність до діалогу, співробітництва, вміння та готовність здійснювати комунікацію в полікультурному, мультилінгвальному середовищі, і стає об'єктом осмислення та цілеспрямованого формування в закладах вищої освіти. Робиться висновок про необхідність інтеграції гуманітарних дисциплін і розробки міждисциплінарних курсів для формування міжкультурної комунікативної компетентності.

Ключові слова: міжкультурна комунікація, міжкультурна компетентність, міжкультурна комунікативна компетентність, навчання іноземних мов, студенти-філологи

1. Вступ

У зв'язку з розширенням міжкультурних взаємозв'язків та інтернаціоналізацією багатьох галузей економічної та суспільної діяльності, а також розвитком сучасних інформаційних комп'ютерних технологій зростає потреба в міжкультурному діалозі. У процесі глобалізації підвищується потреба в толерантних фахівцях, які вміють швидко адаптуватися і інтегруватися в сучасному світі, здійснюючи ефективну взаємодію з представниками різних культур.

Виникає питання про пріоритетні професійні компетенції сучасного фахівця. Однією з обов'язкових можна назвати міжкультурну комунікативну компетентність, яка створює основу для професійної мобільності, адаптації до швидко змінних умов життя, залучення до світових здобутків, розвитку професійної самореалізації. У цьому сенсі представляється актуальним і затребуваним вирішення проблеми формування міжкультурної комунікативної компетенції студентів-філологів як майбутніх вчителів іноземної мови у сучасних закладах вищої освіти.

2. Об'єкт і предмет дослідження

Об'єктом дослідження є процес формування міжкультурної комунікативної компетентності студентів у закладах вищої освіти України.

Предмет дослідження складають теоретичні та практичні аспекти формування міжкультурної комунікативної компетентності студентів-філологів в контексті міжкультурної комунікації.

3. Мета та задачі дослідження

Мета дослідження полягає в аналізі сутності та змісту міжкультурної комунікативної компетентності та шляхів її формування у процесі викладання фахових філологічних дисциплін.

Задачі дослідження:

- встановити основні теоретичні підходи до формування міжкультурної комунікативної компетентності в контексті філологічної освіти.
- визначити зміст та сутність міжкультурної комунікативної компетентності студентів-філологів.
- з'ясувати шляхи формування міжкультурної комунікативної компетентності в процесі вивчення іноземних мов.

4. Аналіз літератури

Поняття «міжкультурна компетентність» є міждисциплінарним терміном і вивчається в рамках таких наук, як лінгвістика, культурологія, антропологія, психологія, соціологія та інших, кожна з яких відображає свої підходи до вивчення. Проблеми визначення сутності та характеристик міжкультурної компетентності відображено у дослідженнях вітчизняних та зарубіжних вчених.

Одним із ключових напрямів у дослідженнях з формування міжкультурної компетентності є теорія М. Bennett (2013). Він визначає міжкультурну компетентність як здатність адаптувати комунікацію до різних культурних контекстів, що є важливою умовою для успішного функціонування в глобалізованому світі [1].

D. Deardorff (2009) розглядає три основні компоненти міжкультурної компетентності: знання, навички та мотивацію до розуміння іншої культури [2, с. 35]. Вона акцентує, що ця компетентність стає не лише предметом навчання, а й аспектом особистісного розвитку, сприяючи вихованню толерантності та гнучкості.

S. Huntington (2017) підкреслює, що міжкультурна компетентність є ключовим фактором стабільності в суспільстві [3, с. 43].

Згідно з дослідженнями R. Diungel і K. Schmidt (2016) міжкультурна компетентність складається із знання про культуру, здатності до культурної адаптації та ефективного спілкування з представниками інших культур [4]. Такий підхід передбачає навчання студентів не лише теоретичним знанням про інші культури, а й розвиток практичних навичок міжкультурної комунікації через інтерактивні методи, обміни досвідом, участь у міжнародних проектах.

Проблеми визначення сутності та особливості формування міжкультурної комунікативної компетентності відображені в роботах українських дослідників.

О. Петяк, Г. Вишинська, О. Тайбасаров О. Алексеев (2025) описують міжкультурну компетентність як особистісну рису майбутнього фахівця [5].

Г. Кравченко і Лю Яньші наголошують, що міжкультурна компетентність загалом визначається як спілкування та поведінка, які є одночасно ефективними та доречними в міжкультурних взаємодіях, при цьому ефективність стосується ступеня досягнення цілей

особи, а доцільність – способу та контексту досягнення цих цілей [6].

S. Kostiuk (2020) вважає міжкультурну комунікативну компетентність комплексним утворенням, що охоплює багато компонентів та уможливорює вибір необхідних мовних і мовленнєвих засобів відповідно до соціокультурного контексту, стратегій і тактик спілкування задля досягнення встановленої мети та взаємного розуміння з представниками інших культур [7].

Дослідження О. Комар і А. Джурило (2024) сфокусовано на формуванні міжкультурної комунікативної компетентності майбутніх учителів іноземних мов у контексті глобалізації освіти [8].

О. Василенко (2022) розглядає міжкультурну комунікативну компетентність як здатність ефективно спілкуватися в різних культурних контекстах, яка має численні компоненти, що включають мотивацію, знання про себе та інших, толерантність до незнайомого тощо. Дослідниця акцентує на тому, що ефективне міжкультурне спілкування має важливе значення для запобігання та вирішення конфліктів в організації, побудови мереж і створення задовільного робочого середовища для всіх його учасників [9].

О. Пасічник (2022) досліджує міжкультурну компетентність як складову іншомовної комунікативної компетентності. Він вважає, що міжкультурний компонент є органічним доповненням комунікативної компетентності, який фактично модифікує інші компоненти іншомовної компетентності, додаючи їм так званого міжкультурного виміру [10].

Активна зацікавленість гуманітарних наук питаннями міжкультурної комунікації спостерігається у працях з філософії, культурній антропології, етнопсихології є цілком закономірною, адже культуроцентристська спрямованість запропонованих науковцями теоретико-методологічних підходів має виразний міждисциплінарний характер. У зв'язку цим цікавими виділяються акмеологічний та соціологічний підхід до формування міжкультурної компетентності [11].

5. Методи дослідження

Методами дослідження є загальнонаукові методи системного та комплексного аналізу. Загальнонаукові, міждисциплінарні та спеціально-педагогічні способи пізнання використовувалися у роботі з урахуванням специфіки їх застосування у ЗВО. Серед конкретних методів проведення дослідження слід виділити теоретичний аналіз наукової літератури, компаративний метод (співставлення та узагальнення джерел та літератури щодо проблеми дослідження), процедури пояснення, метод опису, структурний, структурно-функціональний та комунікативний методи.

6. Результати дослідження

Міжкультурна комунікативна компетентність є показником сформованості в людини здатності ефективно брати участь у міжкультурній комунікації. Для розуміння сутності поняття «міжкультурна комунікативна компетенція» розглянемо особливості міжкультурної комунікації.

В умовах глобалізації стало повсякденною реальністю спілкування людей різних культур, що зумовило широкий інтерес до взаємодії всіх світових культур, що і отримало назву міжкультурної комунікації.

Комунікація – це складний процес, що складається з певних дій. У процесі комунікації відбувається взаємний вплив людей один на одного, обмін інтересами, почуттями тощо. Комунікація виступає важливим інструментом людських відносин і сприяє прогресу в людському співтоваристві. Міжкультурна комунікація – більш складний процес, так як вона являє собою спілкування між представниками різних культур. Сьогодні актуальність міжкультурної комунікації зростає у зв'язку з тим, що у багатьох міжнародних компаніях і

командах працюють представники різних культур, релігій, світоглядів тощо. Саме міжкультурна комунікація відіграє значну роль у створенні багатопольярного світу, будучи основою культурної інтеграції.

Міжкультурна комунікація визначається як адекватне взаєморозуміння двох учасників комунікативного акту, що належать до різних національних культур. Вона є сукупністю різноманітних форм відносин і спілкування між індивідами і групами, що належать до різних культур [12].

Безумовно, сучасний фахівець повинен вміти здійснювати міжкультурну комунікацію як на рівні груп, так і на індивідуальному рівні і враховувати той факт, що в кожному комунікативному акті існують складові, які визначають її ефективність. Добре володіння знаннями мови і культури сприяє розумінню та успішній міжкультурній взаємодії. Важливою складовою ефективного міжкультурного спілкування є комунікативні вміння, тобто володіння розумовими і практичними діями, спрямованими на встановлення і підтримку доцільних взаємовідносин з людьми в процесі навчальної або професійної діяльності в умовах інформатизації освіти і суспільства.

Зрозуміло, що міжкультурна комунікація здійснюється за умови усвідомлення своєї власної національної культури. Це необхідна умова для взаємопроникнення і взаємодії культур.

Отже, у загальному вигляді міжкультурною комунікацією називається взаємодія індивідів, груп чи організацій, що належать до різних культур. Вирішальним при цьому є питання про значущість культурних відмінностей, здатності їх усвідомити, зрозуміти і адекватно їх врахувати в процесі комунікації. Адже головною метою і змістом будь-якого комунікативного процесу є бажання бути зрозумілим своїм партнером, що передбачає необхідність максимально повно і точно донести свою інформацію, знання та досвід до співрозмовника. А це означає, що ефективність спілкування прямо пропорційна рівню взаєморозуміння між комунікантами. Однак для досягнення взаєморозуміння необхідна певна сукупність знань, навичок і умінь, загальних для всіх комунікантів, яка і носить назву міжкультурної компетентності.

Слід зазначити, що компетентність – особистісна характеристика, що має власний психологічний фундамент, у той час як міжкультурна комунікативна компетентність – складна система навичок і умінь, які забезпечують продуктивне застосування необхідних для міжкультурної комунікації знань.

Виділимо такі основні ознаки міжкультурної компетентності:

- відкритість до пізнання чужої культури і сприйняття психологічних, соціальних та інших міжкультурних відмінностей;
- психологічна спрямованість на кооперацію з представниками іншої культури;
- вміння розмежовувати колективне та індивідуальне в комунікативній поведінці представників інших культур;
- здатність долати соціальні, етнічні та культурні стереотипи;
- володіння набором комунікативних засобів та правильний їх вибір залежно від ситуації спілкування;
- дотримання етикетних норм у процесі комунікації [13].

Слід враховувати той факт, що міжкультурна комунікативна компетентність передбачає обов'язкову наявність широкого кола соціально-культурних знань, що забезпечують позитивне ставлення до мови і культури інших народів, усвідомлення цінностей своєї та іншої культури, подібностей і відмінностей між ними, а також здатності учасників ефективно включатися в дію. Учасникам міжкультурного спілкування необхідно володіти комунікативними навичками, а також навичками мовної компетентності, найважливішою частиною якої є мовна грамотність.

Формування міжкультурної комунікативної компетентності ґрунтується на побудові толерантного ставлення та етнорелятивізму, усвідомленні наявності та подоланні

етноцентризму та етностереотипів. При побудові міжкультурного спілкування необхідно брати до уваги, що найбільш успішною стратегією досягнення міжкультурної компетентності є інтеграція – збереження власної культурної ідентичності наряду з оволодінням культурою інших народів [14].

Міжкультурна компетентність – це заснована на знаннях і вміннях здатність здійснювати міжкультурне спілкування за допомогою створення загального для комунікантів значення того, що відбувається і досягати в результаті позитивного для обох сторін результату спілкування; сукупність знань, навичок і умінь, за допомогою яких індивід може успішно спілкуватися з представниками інших культур, як на повсякденному, так і на професійному рівні; складний феномен, який характеризується гуманістичними цінностями, позитивною етнічною самоідентифікацією і толерантністю особистості, системою знань [14].

Безумовно, для адекватного взаєморозуміння учасникам комунікативних актів необхідні глибокі знання мови. Як показує практичний досвід спостерігається зростання затребуваності знання іноземних мов як засобу міжкультурного спілкування. По суті, іноземна мова служить засобом залучення до іншої культури і сприймається як один з найважливіших інструментів, за допомогою якого студенти можуть оволодіти культурою країни мови, що вивчається як невід'ємною частиною єдиної світової культури; загальнолюдськими культурними цінностями і сформувати власне культурне самовизначення та загальнопланетарне мислення.

Саме тому сьогодні викладання іноземних мов у закладах вищої освіти набуває особливої значущості. Освіта стала багатомовною, полікультурною та міжнародною. Отже, сучасна мета навчання іноземної мови та культури розуміється як підготовка до реальної міжкультурної комунікації.

Слід зазначити, що проблеми викладання іноземних мов потрібно розглядати в комплексі, що включає мовні, комунікативні та соціокультурні аспекти міжкультурної комунікації. На сучасному етапі розвитку вищої освіти пріоритетними напрямками у навчанні іноземних мов у закладах вищої освіти є комунікативність, інтерактивність, автентичність, вивчення мови у культурному контексті, які формують міжкультурну комунікативну компетентність. У зв'язку з цим міжкультурна професійно-комунікативна компетенція є метою навчання іноземній мові студентів-філологів.

Сучасні вимоги до якості освіти та підготовки висококваліфікованих і конкурентоспроможних випускників стимулюють всі заклади вищої освіти країни вести пошук нових сучасних засобів передачі та оволодіння іншомовними професійними компетенціями.

Слід особливо відзначити роль сучасних інформаційних технологій в цьому процесі. Спілкування з однолітками з інших країн сприяє розширенню кругозору і формуванню міжкультурної комунікативної компетентності студентів. При цьому дуже важливо звертати увагу не тільки на обмін простою інформацією, але і на адекватне обговорення, аналіз і рефлексію щодо різноманітних проблем сучасності іноземною мовою.

У процесі формування міжкультурної комунікативної компетентності за допомогою сучасних інформаційних технологій викладачі навчають студентів відповідати на інформацію та повідомлення в письмовій та усній формі, висловлюючи свої думки правильно та грамотно; критично та з повагою оцінювати матеріал, відстоювати свою точку зору; займатися самоосвітою і працювати самостійно.

Кінцевою метою навчання іноземним мовам є вільне орієнтування в іншомовному середовищі, і цьому великою мірою сприяють інтерактивні методи навчання. Основи методики організації інтерактивного навчання включають такі положення: проблемно-орієнтоване навчання; організація навчального простору як діалогу; мотиваційна готовність студентів та викладача до спільних зусиль у процесі пізнання; створення спеціальних ситуацій, що спонукають студентів до інтеграції зусиль для вирішення поставленого завдання; вироблення та прийняття правил навчального співробітництва для студентів та викладача; використання прийомів фасилітації спілкування; оптимізація системи оцінки процесу та

результату спільної діяльності; розвиток загальногрупових і міжособистісних навичок аналізу та самоаналізу.

Поряд з міжкультурною комунікативною компетентністю на заняттях з іноземної мови формуються такі субкомпетенції, як лінгвістична, дискурсивна, соціокультурна, соціальна та самоосвітня.

Лінгвокультурологічна компетенція майбутнього вчителя іноземної мови є компонентом його міжкультурної професійної іншомовної комунікативної компетентності та включає у свою структуру: 1) основні фонові здібності типового освіченого представника лінгвокультурної спільноти, що вивчається, як узагальнений досвід певної національної спільноти, відображений у свідомості у мовній формі, а також уміння використовувати фонові знання для досягнення взаєморозуміння в ситуаціях опосередкованого та безпосереднього міжкультурного спілкування; 2) використання лексичних одиниць із національно-культурним компонентом значення та вміння адекватно їх застосовувати у ситуаціях міжкультурної комунікації; 3) комплекс професійно-педагогічних умінь, що дозволяють найбільш ефективно навчати іноземної мови як міжкультурного спілкування [15].

Як показує досвід, щоб ефективно підтримувати різноманітні і багаторівневі контакти і форми спілкування в сучасному світі, необхідно не тільки знання відповідної мови, але і знання норм, правил, традицій, звичаїв іншої культури. Кожен учасник міжнародних контактів швидко усвідомлює, що одного володіння іноземною мовою виявляється недостатньо для повноцінного міжкультурного взаєморозуміння – потрібно знання всього комплексу форм поведінки, психології, культури та історії своїх партнерів зі спілкування. Нарешті, потрібно знання механізму самого процесу спілкування, щоб спрогнозувати можливості неправильного розуміння партнерів.

Мова є ефективним, але не єдиним інструментом людського спілкування. Як правило, почуття, настрої та переживання передаються засобами невербального спілкування, яким також потрібно навчати майбутніх фахівців. Не можна забувати і про паравербальні засоби спілкування, такі, як інтонація, міміка, жести тощо.

У зв'язку з цим виникає питання про необхідність інтеграції практичних дисциплін гуманітарного циклу для розробки і впровадження міждисциплінарних курсів з даної тематики.

7. Перспективи подальшого розвитку досліджень

Шляхи формування міжкультурної комунікативної компетентності студентів у закладах вищої освіти України полягають у постійному вдосконаленні навчальних програм, збільшенні числа міжнародних обмінів та створенні реальних умов для міжкультурної взаємодії в університетах.

Одним з основних завдань вищих навчальних закладів є створення сприятливого соціокультурного середовища, яке заохочує до міжкультурних обмінів і співпраці, розробка програм, які включають вивчення різних культур, мов, традицій із застосуванням інтерактивних методів навчання, які дозволяють студентам практично застосовувати набуті знання з теорії і практики міжкультурної комунікації, що дозволить студентам надбати корисний ресурс для розвитку та співпраці.

8. Висновки

Міжкультурна комунікативна компетентність є важливою професійною складовою сучасного фахівця, основи якої закладаються під час навчання. Важливим завданням сучасних ЗВО є створення сприятливих умов для формування міжкультурної комунікативної компетентності майбутніх фахівців і застосування сучасних комп'ютерних інформаційних технологій у повному обсязі.

Формування суб'єкта міжкультурної комунікації є основною метою навчання іноземної мови. Процес формування такої особистості пов'язаний із формуванням у свідомості студента-філолога мовної картини світу, властивої носіям країни, мова якої вивчається. У зв'язку з цим виникає необхідність формування міжкультурної комунікативної компетентності майбутнього вчителя, зокрема лінгвокультурологічної компетенції, у його професійної діяльності.

Таким чином, в умовах компетентнісного підходу міжкультурна компетентність майбутніх вчителів іноземної мови забезпечує здатність до діалогу, співробітництва, вміння та готовність здійснювати комунікацію в полікультурному, мультилінгвальному середовищі, і стає об'єктом осмислення та цілеспрямованого формування в закладах вищої освіти.

Список літератури:

- 1) Bennett, M. (2013). *Basic Concepts of Intercultural Communication: Paradigms, Principles, & Practices*. Boston: Intercultural Press.
- 2) Dearsorff, D. K. (2009). *The SAGE Handbook of Intercultural Competence*. Los Angeles: SAGE.
- 3) Huntington, S. P. (2017). *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*. New York: Simon & Schuster.
- 4) Diungel, R., Schmidt, K. (2016). *Cross-Cultural Communication: Theoretical Foundations and Practical Aspects*. New York: Routledge.
- 5) Петяк О., Вишинська Г., Тайбасаров О., Алексєєв О. Міжкультурна компетентність в комунікації як особистісна риса майбутнього фахівця. (2025). *Physical culture and sport: scientific perspective*, 2, 105-111. DOI: <https://doi.org/10.31891/pcs.2025.2.14>
- 6) Кравченко, Г. Лю Яньші (2024). Сутність і структура міжкультурної компетентності майбутніх перекладачів. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2020-2\(197\)-](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2020-2(197)-)
- 7) Kostyuk, S.S. (2020). Development of intercultural communicative competence of future specialists in the field of information technologies in the process of foreign languages learning. *Scientific Bulletin of Mukachevo State University. Series "Pedagogy and Psychology"*, 6(2), 103-112. DOI:10.52534/msu-pp.6(2).2020.103-112
- 8) Комар, О., Джурило, А. (2024). Формування міжкультурної комунікативної компетентності майбутніх учителів іноземних мов у контексті глобалізації освіти. *Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету*, (2), 46–55. DOI: <https://doi.org/10.31499/2307-4906.2.2024.306322>
- 9) Василенко, О. (2022). Міжкультурна компетентність: поняття, структура, принципи та методи розвитку. *Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи*, 22(2), 59-67. DOI: [https://doi.org/10.35387/od.2\(22\).2022.59-67](https://doi.org/10.35387/od.2(22).2022.59-67)
- 10) Пасічник, О. (2022). Міжкультурна компетентність як складова іншомовної комунікативної компетентності. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/725323/1/Pasichnyk_Intercultural_Compentence.pdf
- 11) Горюнова, М. Погорелова, Т. (2024). Формування міжкультурної комунікативної компетентності в студентів економічних спеціальностей. URL: <http://sci-notes.mgu.od.ua/archive/v28/21.pdf>
- 12) Солодка, А.К. (2014). *Кроскультурна взаємодія: теорія, методологія, практика: монографія/ за заг. ред. А. К. Солодкої*. Миколаїв: Іліон.
- 13) Солодка, А.К. (2015). *Кроскультурна взаємодія учасників педагогічного процесу вищих навчальних закладів: монографія*. Миколаїв, Іліон.
- 14) Солодка, А.К. (2016). Міжнародна освіта та кроскультурне навчання в американському освітньому просторі. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: педагогіка*, (4), 176–183. URL: <http://nzp.tnpu.edu.ua/article/view/94645>

15) Солодка, А. К. (2012). Крос-культурне дослідження взаємодії у вищій освіті. Вісник Національного університету оборони України, 6, С. 146-149. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnaou_2012_6_30

Formation of intercultural communicative competence of philology students

Anzhelika Solodka

Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Mykolaiv, Ukraine

ORCID 0000-0003-1703-7996

Abstract: The article considers the problems of forming intercultural communicative competence of philology students in modern higher education institutions of Ukraine. The essence of intercultural communication is analyzed, the main features and features of the formation of intercultural communicative competence in modern conditions of internationalization of education are highlighted. The role of foreign languages in the formation of intercultural communicative competence is emphasized. Special attention is paid to the theoretical aspects of the formation of intercultural competence. Specific approaches to the formation of linguocultural, sociolinguistic competences as sub-competences of intercultural competence are considered, which includes the study of languages, traditions and cultures, interactive teaching methods, as well as the role of language in intercultural communication. The main prospects for the formation of intercultural competence in higher education institutions of Ukraine are determined. The formation of a subject of intercultural communication is the main goal of teaching a foreign language. The process of forming such a personality is associated with the formation in the mind of a philology student of a linguistic picture of the world, characteristic of the speakers of the country whose language is being studied. In this regard, there is a need to form intercultural communicative competence of a future teacher, in particular linguocultural competence, in his professional activities. Thus, in the context of a competency-based approach, the intercultural competence of future foreign language teachers provides the ability to dialogue, cooperation, the ability and willingness to communicate in a multicultural, multilingual environment, and becomes the object of comprehension and purposeful formation in higher education institutions. The conclusion is made about the need to integrate humanitarian disciplines and develop interdisciplinary courses for the formation of intercultural communicative competence.

Keywords: intercultural communication, intercultural competence, intercultural communicative competence, foreign language learning, philology students
